

נא להכיר: יוסי מילשטיין, 29, היועץ האישי והאיש הקרוב ביותר לארקדי גאידמק

10:02 | 14.6.2007 **נעמה לנסקי**

בשולי עיר האוהלים של ארקדי גאידמק, הרחק מפליטי המלחמה, ערימות המזרנים, ומגשיות המתכת עם פלחי הגמבות וכרעי העוף הוקם מתחם וי-איי-פי, שבו המציאות היתה אחרת.

חולו של חוף ניצנים כוסה בשטיחי דשא אמיתי וסיפון עץ מלא, ועליהם הוצבו בצל יריעות הברזנט הצחורות נדנדות מרופדות וספות לבנות ומפנקות.

לצילי מוסיקת צ'ילאאוט הגישו מלצרות פירות טרופיים קפואים למוזמנים המיוחסים ואת כל סוגי האלכוהול. בצד המתחם נבנו משרדים מאובזרים לחלוטין ובקתות ממוזגות עם מקלחות או אמבטיות.

על מתחם הווי-איי-פי הזה שלט יוסי מילשטיין, עוזרו האישי של גאידמק. הוא החליט מי ישאר לשבת על כיסאות הפלסטיק עם כל המדינה ופחית קולה ביד ומי יזמן לשקוע בכריות ענק פסטליות וללגום בקארדי בריזר בטעם אבטיח עם החברים אביגדור ליברמן, סימו טובול ויגאל עמדי.

מבין צוותי הטלוויזיה מכל העולם שנשלחו לסקר את המפעל הפילנטרופי ליקט מילשטיין את החשובים בעיניו ובראשם הצוותים הרוסיים והצרפתיים, שזכו לליווי אישי שלו ואף פינוק לא פסח עליהם.

עיר האוהלים לא היתה רק סיפור הצלחתו של גאידמק, שבאמצעותה זכה להערצת ההמון שלה היה צמא. עיר האוהלים היתה גם סיפור הצלחתו של מילשטיין שהניע את הפרויקט ובזכותו הבטיח את מעמדו כאיש סוד הקרוב ביותר לגאידמק.

זה שנתיים מהווה יוסי מילשטיין, 29, שחקן ציר מרכזי בפסטיבל הגאידמקי שהציף את ישראל. שנתיים הוא מבלה בלחישות על אוזנו של האוליגרך, בסינון הפניות אליו, בניהול כל המערך התקשורתי שלו, בהרכבה ושליטה על רשימות המוזמנים לאירועיו הסגורים ובתיווך תמונת המציאות הישראלית לעולה החדש-ישן.

שנתיים הוא מבלה בלחישות על אוזנו של האוליגרך

כשגאידמק פוסע מתוך ההאמר שלו מילשטיין תמיד לצדו, מפלס לו נתיב ובוחן כל אדם שחודר לתחומו. בדרך לחקירות במשרדי היחב"ל הוא הודף צלמים. באירועים חגיגיים הוא פותח בשבילו את הדלת ובאיצטדיון טדי הוא דואג שיקבל את כוס התה בדיוק בטמפרטורה שהוא אוהב.

בעסקותיו של גאידמק בארץ נוטל מילשטיין תפקיד של תיווך ולוגיסטיקה. כך למשל, בעסקת רכישת השליטה ברשת המזון טיב טעם תמורת 420 מיליון שקל, שנחתמה לפני שבוע, נוטל מילשטיין חלק פעיל, רקח והמליץ יחד עם חברו הטוב רוני מאנה, שגזר את קופון התיווך.

גאידמק ומילשטיין נוהגים לספר שחיהם נכרכו יחד לפני שנתיים, כשמילשטיין עבד כתחקירן בחברת החדשות של ערוץ 10. הוא לקח חופשה ללא תשלום

מהערוץ וטס עם גאידמק בטיסה פרטית לאנגולה. המטרה המוצהרת היתה הכנת סרט על הקהילה היהודית ברוסיה שאחד מפרקיו תוכנן לכלול את פועלו של גאידמק.

כשנחת מילשטיין חזרה בארץ כבר נשא בתואר דוברו ועוזרו האישי של המארח הנדיב. היום מילשטיין חי טוב. מתגורר בוילה בת עשרה חדרים וארבע מרפסות באזור רחוב יהודה מכבי בתל אביב, מעסיק נהג פרטי, עונד שעון פרנק מולר, רוכש את חליפותיו המהודרות בחנויות החביבות על גאידמק במוסקווה, ומעשן בין ארבע לחמש חפיסות מרלבורו אדום ביום.

"יוסי דאג לטפח סביבו הילה של חשאיית וקשרים"

גאידמק נחשב לאחת הדמויות הבלתי מפוענחות בציבוריות הישראלית, וכמעט קשוח וחסר פשרות. תוך פחות משנתיים החליף סוללת יועצי תקשורת ועורכי דין ושישה מאמנים של בית"ר ירושלים. מילשטיין שרד ורק הידק את חיבוקו.

ממש כמו הבוס הגדול, גם עברו של מילשטיין לוט בערפל. אל גאידמק הגיע כמעט נטול ניסיון, נתון בפלונטרים משפטיים ועל סף התרסקות כלכלית. בדרך פיזר בין מכריו ועמיתיו לעבודה פרטים ביוגרפיים מגוונים וסותרים על חייו קודם לתקופת גאידמק.

מילשטיין, הם טוענים, סיפר על עצמו שהוא נציג רשמי של הקרמלין בישראל, מקורב למיליאדרר מיכאל צ'רנוי (או "מישה התותח-על" בפיו) וגם לאנשי קג"ב בהווה ובעבר.

בהזדמנויות אחרות סיפר שהיה לוחם קומנדו ימי, ובהזדמנויות אחרות היה טייס קרב ואולי אפילו איש שב"כ. "יוסי דאג לטפח סביבו הילה של חשאיית וקשרים", אומרת עיתונאית שעבדה מול מילשטיין. "הוא איש שמטשטש את סיפור החיים שלו. אולי מהסיבה הזאת הוא כל כך מתאים לגאידמק".

אוזנייה ומשקפי שמש

מילשטיין נולד ברוסיה בשם פטר קרפטיאן, בן יחיד לאב לא יהודי ממוצא ארמני ולאם יהודייה. בגיל 12 עלה לישראל עם אמו, פאינה, והאב, שאיתו נותק הקשר, נשאר ברוסיה. את שנות נעורו העביר במעלה אדומים, שם שינה את שמו ליוסף נוישטדט-מילשטיין.

בהתמודדות עם חבלי הקליטה בארץ סייעו למילשטיין ואמו אנשי מרכז חב"ד במעלה אדומים, שבראשו עומד עד היום הרב אברהם שמלה. "יוסי עשה בר מצווה בבית חב"ד", מספר שמלה, "מכיון שהיו שם קשיים כלכליים ולא היה אבא, אני אימצתי אותו למשפחתי. יוסי אכל, ישן ובילה את רוב ימיו אצלי בבית כילד בין ילדי".

הוא למד בבית הספר האזורי של מעלה אדומים, למעט תקופה קצרה באקדמיה למוסיקה בירושלים כפסנתרן. כדי להתקיים עבד מילשטיין בניקיון בתים ומילצר במזנון הח"כים בכנסת. "ואז התגבשו אצלו חלומות גדולים", נזכר שמלה, "הוא תמיד דיבר על זה שהוא חולם להיות עשיר, להיות חזק ולשרת את המדינה. שהוא מוכרח להשיג את זה".

"הוא תמיד דיבר על זה שהוא חולם להיות עשיר"

עובד הכנסת באותה תקופה זוכר את מילשטיין, בערך בן 16, מספר שהוא יהיה ראש ממשלה. "כשהוא לא הגיש משקאות יוסי התנהג כאילו הוא אחד ממאבטחי

השרים. כשרק היתה לו הזדמנות היה מצמיד לאוזן משהו שדומה לאוזנייה, מרכיב משקפי שמש ומסתובב בין המאבטחים כאילו הוא אחד מהם עד שהרחיקו אותו".

לאחר שירות צבאי בנ"מ נישא לקרן, קופאית בסופרמרקט בירושלים, והפך לאבא בגיל 22. מילשטיין עבד בכל עבודה שהזדמנה בדרכו: כמנהל חנות בגדים מסוג 'הכל ב-29.99 שקל' במרכז ירושלים, כאיש מכירות בחברת קווי זהב, משם

**"עמדתי על רגל אחת
והצדעתי לו"**

פוט, ובחברת פרטנר.

חלומות העושר והשררה היו רחוקים מלהתגשם. עו"ד עודד הכהן מספר שמילשטיין הגיע למשרדו בשעת ערב כדי לשכנע אותו להעביר את המשרד לשירותי פרטנר.

"אמרתי לו שאני לא יכול לעבור חברה בגלל שיש לי קרוב ל-700 מספרי טלפון בזיכרון המכשיר. הוא אמר לי שזו לא בעיה ולמחרת בבוקר גיליתי שהוא ישב במשך כל הלילה והעתיק את המספרים מהטלפון הישן לחדש בשבילי ובשביל עשרת עובדי המשרד. היתה לי רגל שבורה, אז עמדתי על רגל אחת והצדעתי לו. האיש ניסה להתפרנס בכל כוחו".

לא תמיד היו הניסיונות הללו אלגנטיים כל כך. מילשטיין הקים חברת אמרגנות בשם "מבט רענן", יצר קשר עם התיאטרון המלכותי של רוסיה - הבולשוי, והציע ליצג אותו בישראל, בשיתוף פעולה עם עו"ד הכהן. באותה תקופה עמדו שני אמרגנים ישראלים, אריה ויחנסקי ומוטי סטרוקובסקי, לקיים סיבוב הופעות לאמני הבולשוי, והזמינו עבורם את האולמות הגדולים במדינה.

הסיבוב הזה זכה לפרסום נרחב מבעוד מועד בכלי התקשורת. למרות ששילמו מבעוד מועד עבור כל האישורים שדרש מהם הבולשוי, קיבלו האמרגנים בוקר אחד שיחת טלפון ממילשטיין שהציג עצמו כ"בעל הזכויות הבלעדיות להבאת הבולשוי

**"הבנו שעושים לנו תרגיל,
אבל לא היתה לנו ברירה"**

לישראל" וטען שההסכם שבידיהם לא תקף. בתמורה לקיום ההופעות דרשו מילשטיין והכהן, באישור הבולשוי, תשלום נוסף של לא פחות מ-100 אלף דולר.

"הבנו שעושים לנו תרגיל", טוען סטרוקובסקי, "אבל לא היתה לנו ברירה אלא להסכים לדרישה, כי היינו שבוע לפני תחילת ההופעות. העברתי להם בתור התחלה 141 אלף שקל, בלי לקבל חשבונית, ורק אז מילשטיין נתן אישור לבולשוי לשחרר את האמנים להופעות בארץ, שכבר היו אבודות כי מכירת הכרטיסים נעצרה באמצע. מילשטיין יצא בהודעות לתקשורת שההופעות שלנו מזויפות ובפני משרדי הכרטיסים טען טענות דומות".

על פי מסמכים רשמיים של הבולשוי, את הכסף שמילשטיין גבה בעבור התיאטרון הוא לא העביר אליו והסכום נותר בכיסו. סטרוקובסקי ויחנסקי המתינו לסיום ההופעות בארץ והגישו תביעה נגד מילשטיין, הכהן ותיאטרון הבולשוי. בתביעתם טענו כי הסיפור כולו הוא "קנוניה שרקחו ביניהם הנתבעים במטרה להוציא כספים שאינם מגיעים להם ותוך ביצוע מעשים הגובלים בסחטנות".

בכתב ההגנה שהגישו מילשטיין והכהן הם טענו כי יחנסקי וסטרוקובסקי הביאו לארץ אמנים שהשתמשו בשם בולשוי ללא רשות. וכיוון שהם קיבלו הרשאה מהבולשוי למנוע שימוש לא מורשה בשמו פתחו נגד האמרגנים בהליכים משפטיים. כדי להימנע מהצורך בהתדיינות משפטית, הסבירו בכתב ההגנה, הגיעו להסדר שלפיו הודו האמרגנים בטעותם, כתבו מכתב התנצלות והסכימו לשלם פיצוי, שחלק ממנו שולם.

התביעה שהגישו האמרגנים, טענו מילשטיין ועורך דינו, היתה ניסיון לחמוק מתשלום יתרת הסכום שאותו הם חייבים. בנוסף הגישו הכהן ומילשטיין תביעה נגדית כדי לגבות את יתרת הכסף שהובטחה להם לטענתם.

הבולשוי, לעומת זאת, לא הגיש כתב הגנה, ובית משפט השלום בירושלים פסק כי על התיאטרון לפצות את סטרוקובסקי ויחנסקי בסכום של 441 אלף שקל. שני האמרגנים משכו את תביעתם נגד מילשטיין והכהן, והגיעו לפשרה עם התיאטרון הרוסי, שבמסגרתה, אומר יחנסקי, "שילם לנו הבולשוי למעלה מ-60 אלף דולר והציע לקיים הופעה בארץ ללא תשלום. את יתרת הכסף הם אמרו שמילשטיין צריך לשלם".

עו"ד הכהן מסר בתגובה: "הכסף הועבר ליוסי מילשטיין ומעולם לא קיבלתי פנייה מהבולשוי שסכום כסף זה לא התקבל. פעלתי בשם לקוח שלי ולאחר המקרה הבולשוי אירח אותנו בלבביות במוסקוה. התביעה נגדי נמחקה".

דני יתום אמר

חברת "מבט רענן" היתה מעורבת בארבע תביעות משפטיות נוספות לזו של הבולשוי. חשבונה הוגבל בבנק ישראל למשך שנה ופעילותה הופסקה כשמילשטיין והחברה שבבעלותו צוברים עם הזמן כ-14 תיקים של הוצאה לפועל וצווי עיכוב יציאה מהארץ.

נוסף לכל הצרות חלה מילשטיין באותה תקופה בסרטן. הוא עבר טיפולים, וכשמצבו איפשר הועסק פרק זמן קצר כאפסנאי ברשות העתיקות, שם עבדה אמו. בזמן זה הספיק להתחתן בשנית עם מרינה, 23.

מילשטיין הגיע למסקנה שמחלתו נבעה משירותו הצבאי בקרבת מתקנים פולטי קרינה. בראיון לעיתון "ידיעות אחרונות", שנתן כשעוד לא היה מפורסם, טען בתוקף שהוא עומד לתבוע את משרד הביטחון.

"במשך חודשים רבים נחשפנו לקרינה רבת-עוצמה", סיפר לכתב איתן גליקמן. "אני וחייילים נוספים ביחידה התרענו בפני הגורמים האחראיים, כולל מפקדים, והבענו לא אחת חשש כי בריאותנו ניזוקה עקב החשיפה לכמות כה גדולה של קרינת מכ"ם - אבל בשטח לא נעשה מאומה כדי להגן עלי ועל חברי".

השבוע, ארבע שנים אחרי אותו ראיון, נמסר ממשרד הביטחון כי "מר מילשטיין הגיש למשרד הביטחון תביעה להכרה בזכויות על פי חוק הנכים בשנת 2003 ותיקו נשלח לבדיקת מומחה רפואי. למר מילשטיין נשלחה הזמנה לבדיקה רפואית אולם זו חזרה אל אגף השיקום בדואר".

"לאחר עדכון כתובתו נשלחו אליו שלוש הזמנות לבדיקות רפואיות אולם הוא לא הופיע לבדיקות ולא נענה להזמנות הגם שהן נשלחו בדואר רשום. אי לכך לפני כשנה וחצי הודיע אגף השיקום למר מילשטיין כי מאחר שלא ענה להזמנות הוחלט להפסיק הטיפול בתביעתו ולסגור את התיק".

"הוא סיפר לי סיפור קורע לב, שהוא חולה סרטן, היה בקומנדו הימי"

במשרד הביטחון ביקשו להבהיר כי "ביחידה שבה שירת החייל בוצעו מדידות קרינה אלקטרומגנטית בשנים 1997, 1998, 2000. במתארי הפעולה הרגילים של המערכת, לא נמצאה חריגה מהתקנים המקובלים. חשוב לציין כי אין מידע מוכח בספרות הרפואית הקושר בין קרינת אלמ"ג לבין ממאירות כלשהי. על-פי ארגון הבריאות העולמי קרינה זו אינה גורמת לשינויים ממאירים".

מילשטיין זכה לקבל קצבת מחלה של הביטוח הלאומי שהכיר במחלתו במשך כמה שנים ומצא כיוון חדש בחייו בבית הספר לעיתונאות כותרת. הוא נרשם ללימודים במסלול לחסרי תואר אקדמי, והגיע לשיעורים לעתים רחוקות.

במשך שנת הלימודים ניגש אל אחד ממוריו וביקש לדבר איתו בפרטיות. "הוא סיפר לי סיפור קורע לב", משחזר המורה את השיחה. "שהוא חולה סרטן, היה בקומנדו הימי ולמעשה הוא החולה האחרון שיצא מהקישון. לדבריו לא ברור כמה שבועות נשאר לו לחיות והוא הציג אותי כסיכוי האחרון לקריירה התקשורתית שלו, שייאבק עליה בנשמת אפו האחרונה".

"כמעט פרצתי בבכי, וזה לא קורה לי הרבה. התקשרתי לאבי בניהו, מפקד גל"צ, והמלצתי לו לבדוק את סיפור המחלה שלו, וממילא הוא היה אמור לעבור סיווג ביטחוני בגל"צ. אני גם זוכר ששאלתי את מילשטיין מניין המבטא הרוסי שלו, אז הוא אמר לי משהו על אבא שלו שהיה איש מוסד, בנתיב".

גם צביקה גולדברג, ראש מערכת החדשות של גלי צה"ל באותה תקופה, זכה לקבל שיחת טלפון מבחור שלא הכיר. הבחור, מילשטיין, הציג עצמו כאחרון נפגעי הסרטן של השייטת וסיפר גם שהיה מושאל לבסיס חיל האוויר כנף 2 (שעל פי פרסומים זרים נמצאים בו מתקני גרעין). השורה התחתונה בשיחה היתה שאין רופא אחד שצופה לו יותר משנה אחת לחיות ומכיוון שהוא מינה שהרופאים צודקים עליו לנסות להגשים חלומות.

"הפסקתי את הברור אחרי שבניהו הודיע לי שדני יתום אמר לו שהסיפור אמיתי"

החלום שלו, אמר בשיחה, הוא לעבוד בתקשורת, בדגש על הרדיו ועל גלי צה"ל. מילשטיין לא ביקש קרדיט ולא ביקש כסף: רק להסתובב בבניין גל"צ ולעשות כל מה שיגידו לו. גולדברג לא נותר אדיש והזמין את מילשטיין לפגישה, שבה הוא חזר על אותו סיפור.

באותה תקופה חיפשה מערכת גל"צ אדם שיייע לאלכס אנסקי בתוכנית הבוקר שלו, אבל גולדברג עדיין לא הבטיח כלום ואמר למילשטיין שיחזור אליו אחרי שיבדוק כמה פרטים.

הבדיקה הראשונה התקיימה מול אלכס אנסקי שהביע עניין בצירופו של מתנדב לתוכנית שלו. לאחר מכן ביצע גולדברג בדיקה רשמית מול גורם ביטחוני, כדי לברר שהאיש דובר אמת. בעודו ממתין לתשובה לפנייתו הרשמית, קיבל גולדברג הודעה ממפקד גל"צ, אבי בניהו.

בניהו סיפר שחבר הכנסת דני יתום התקשר אליו, אמר ששמע שמבררים בצורה רשמית על מילשטיין. יתום הסביר לבניהו שאין צורך בבירורים, הוא מכיר את יוסי מילשטיין ומבקש לשקול לקבל אותו לתחנה. בכך הסתיים העניין ומילשטיין התקבל לתחנה.

גולדברג אישר השבוע: "פניתי למערכת הביטחון כדי לקבל אישור שהאיש מספר סיפור אמיתי. הפסקתי את הברור אחרי שבניהו הודיע לי שדני יתום אמר לו שהסיפור אמיתי".

צירוף מקרים או לא, יתום, ראש המוסד לשעבר, שהיה שותפו של גאידימק בחברה שעסקה בתחום הביטחון בסוף שנות התשעים, הוא זה שהכניס את מילשטיין לגלי צה"ל. כראש השדולה למען חיילי צה"ל בכנסת, נחשף יתום לסיפורו של מילשטיין, הפעם בהקשר ליחידה שבה באמת שירת.

"זה נראה לי הגיוני, מי יודע כמה שנים נותרו לו לחיות"

"לאחר הפרסומים בתקשורת העליתי את הנושא לדין במליאת הכנסת והוא

עבר להמשך טיפול בוועדת חוץ וביטחון", סיפר יתום השבוע. "על פי התשובות שקיבלנו הטענה שהעלה מילשטיין לא היתה נכונה מבחינת צה"ל ולפי בדיקות סטטיסטיות לא נמצא אחוז תחלואה גבוה יותר ביחידות האלה".

"בהמשך מילשטיין פנה אלי טלפונית דרך אחד מעוזרי. נפגשנו. אני תמיד עושה זאת כשפונים אלי אזרחים. הוא סיפר ששירת באחת מיחידות הנ"מ והוא מאוד חולה. כששאלתי במה אפשר לעזור טען שמטפלים בו היטב, שהוא נמצא בקשר עם משרד הביטחון בנוגע לתביעה ויש לו רק בקשה אחת: להשתלב בגלי צה"ל. זה נראה לי הגיוני, מי יודע כמה שנים נותרו לו לחיות. פניתי ללשכת שר הביטחון ולמפקד גל"צ ולשמחתי קיבלתי בהמשך דיווח שנמצא מתאים".

מקורבי מילשטיין מכחישים מכל וכל את הטענות בדבר התפארותו בעבר כלוחם שייטת. לדבריהם מדובר בהשמצה פרועה שמקורה בסכסוך אישי.

מילשטיין מחפש עבודה

במשך שנה עבד מילשטיין כמתנדב בתחנה הצבאית בתפקיד הפקתי. הוא היה מגיע בשעה ארבע או חמש לפנות בוקר לתחנה, כמעט כל יום. אנשי תוכניתו של אנסקי החלו להעלות כבר אז שאלות בנוגע למידע שהשיג ונגע לעולם הרוסי ולאוליגרכיה של ברית המועצות לשעבר.

"הרגשנו שהוא נמצא איתנו כדי ליצור קשרים ולהתקדם", מספרים אנשי התוכנית. "זה מקום שאפשר לצמוח ממנו ושמאפשר להיות במגע עם אנשים מפורסמים וחשובים בציבוריות הישראלית".

אנסקי חש חיבה מיוחדת למילשטיין וניסה לסייע לו להגשים חלום נוסף: טלוויזיה. הוא המליץ עליו בפני גורמים בערוץ 10. לבסוף שילה דה בר, ראש מחלקת החדשות של הערוץ וכיום העורך הראשי של "ידיעות אחרונות", קיבל אותו לעבודה כתחקירן לאחר ראיון אישי וליווה אותו לאורך הדרך. מגלי צה"ל נעלם בוקר בהיר אחד, מבלי להיפרד.

בערוץ 10 דרך כוכבו של מילשטיין. בחגיגה במשרדי הערוץ נפרד ממחלתו ופתח עידן חדש, מלא חשאי וקשרים לא מפוענחים עם העולם הרוסי. הוא נהג להסתובב במסדרונות כשמכשיר מונע ציתותים מוצמד למכשיר הטלפון שלו, ביקר לא פעם במוסקווה וזרע בלבול בכל הנוגע למעשיו.

"אני הרגשתי באיזשהו שלב שהמאמצים האדירים שלו, חסרי הפרופורציות, הם יותר מעיתונאיים"

"הוא היה מקורב דרמטית לצ'רנוי", מספר אחד מעובדי המערכת, "וסיפר ש'מישהו הוא האיש שלי'". את צ'רנוי, אגב, מילשטיין מעריך עד היום ולא מזמן נשמע אומר ש"אם מתייחסים לכסף מזומן צ'רנוי עשיר יותר מביל גייטס, ואם הוא רק יבקש, רומן אברמוביץ' יירד על ארבע וינבח כמו כלב".

במקביל התעניין מילשטיין באופן מפליג בתחומי חקירות היחב"ל ואף היה מעורב בתחקירים ביקורתיים על ראש אגף החקירות, ניצב משה מזרחי. עמיתיו טוענים שחתר להתחבר לאוליגרכים רבים ככל הניתן ולצבור עוצמה בתחום שהיה מצוי בתחילת פריחתו בארץ.

"אני הרגשתי באיזשהו שלב שהמאמצים האדירים שלו, חסרי הפרופורציות, הם יותר מעיתונאיים", צוחקת עיתונאית שעבדה מולו. "לי היתה תחושה שמילשטיין מחפש עבודה".

מילשטיין הוכיח מצדו לא אחת שהוא בעל מהלכים בעולם הרוסי: בקרמלין,

בקרב אנשי תקשורת רוסים וגם מחזיקי בקשרים טובים עם מספר לא מועט של חוקרים פרטיים. הישגיו היו בלתי מבוטלים. הוא סייע בהשגת הראיון עם נשיא אוקראינה הנבחר, ויקטור יושצ'נקו, שקיים גלעד עדין והסב גאווה גדולה לערוץ.

מילשטיין גם הצליח להשיג גלעד עדין ראיון אחר, עם נשיא רוסיה ולדימיר פוטין, הממעט להתראיין. לא לחינם עדין, היום מנכ"ל חברת חדשות 10, מלא הערכה אליו: "הכרתי בחור צעיר, מלא מוטיווציה שלמרות מחלתו הקשה היה בא לעבודה בין הטיפולים, ותמורת שכר מינימום נותן את נשמתו. הוא הצטייר כבחור מאוד הישגי. הצבתי לו מטרות קשות להשגה ובסופו של דבר הוא הביא תוצאות".

הישג נוסף של מילשטיין היה בחשיפה ראשונה של מפעלי ק.צ.א.א (קו צינור הנפט אשקלון-אילת). מילשטיין שלח גורם מטעמו לתעד את המפעלים במצלמה נסתרת והיה מעורב בתפירת כתבה מרשימה. כחלק מהכנת הכתבה נפגש עם עו"ד עמוס מימון, שייצג קבוצה שהיתה מעוניינת במעורבות בפרויקט.

לדברי מימון גם לאחר שידור הכתבה מילשטיין שב ונפגש איתו והביע עניין בהתקדמות המגעים לקניית ומכירת קו הנפט. העילה היתה עיתונאית אך לדברי מימון "מילשטיין אמר שהוא יכול לסדר משקיע מקרב האוליגרכים שייכנס לעסקה. הודעתי באותו מעמד שאין כל צורך בכך הואיל וירדנו מהנושא ואני לא יכול לתרום דבר בעניין הרכישה".

מימון לא המשיך עם עסקת ק.צ.א.א אבל בין השניים נוצרו קשרי חברות קרובים. לטענת מקורבים למילשטיין מימון ביקש את שירותיו כאיש יחסי ציבור (מימון: "זה שקר וכזב"). בדיוק אז טס מילשטיין לאנגולה עם גאידמק.

בטיסה זו הוחלט, ככל הנראה, כי מילשטיין יסייע להפיכתו של האוליגרך לדמות מסוקרת ואהודה. מילשטיין נפרד מחדשות 10 וקיבל חדר במשרדיו של מימון, ממנו עבד גם עבור גאידמק. מימון, כחבר או כשוכר שירותי תקשורת, סייע למילשטיין לכסות את חובותיו הכבדים שנסקו באותה תקופה ליותר

**הפמילייה נדרשת לקרוא
לעברו קריאות עידוד בנוסח
"גאידמק המלך".**

מ-200 אלף שקל.

לאחר מכן שכר גאידמק את שירותיו של מימון כמייצגו בתביעה שהגיש נגדו איש העסקים יוסף טרוים בסך 98 מיליון שקל, בטענה כי רכש ממנו מפעל בקזחסטאן ולא שילם תמורתו. לאחר מכן הסתיימה ההתקשרות בין גאידמק למימון. כיום דורש מימון ממילשטיין להשיב את חובו, שתפח לטענת מימון בינתיים לסכום של כ-350 אלף שקל "כולל שכר טירחה".

מילשטיין מעורב כיום בכל עיסוקיו של גאידמק. אפילו בכדורגל, שאותו הגדיר בעבר, אולי ברוחו של ישעיהו ליבוביץ, כ"22 מפגרים שרודפים אחרי כדור. את מי זה מעניין".

במסגרת העיסוק בבית"ר מצוי מילשטיין בקשר כמעט יומיומי עם קבוצת "לה פמיליה", קומץ אוהדים פרוע שהסתבך לא פעם בקטטות אלימות והפרות סדר. כדרך ליצור שיח איתם ולהשתלט עליהם מילשטיין מממן ל"לה פמיליה" עזרי עידוד ואף דואג להם להסעות על חשבון גאידמק. בתמורה הם מבטיחים לשמור על שקט במשחקי בית וגם מקבלים הוראות בימוי ממילשטיין.

כשמצעי התקשורת מגיעים למגרש, או כשגאידמק מגיע למשחקים, נדרשת הפמילייה לקרוא לעברו קריאות עידוד בנוסח "גאידמק המלך".

אחד ההישגים העיקריים בעבודתו של מילשטיין, לצד יכולת הארגון והמאמץ המתמשך למירוץ

תדמיתו של המיליארדר, היא בעצם הישרדותו בתפקיד. "התנהלותו של גאידמק לא נראית כנובעת מתוכנית אסטרטגית סדורה", אומר אדם שעבד עמו פרק זמן קצר.

גאידמק הוא זאב בודד, לא קיים אצלו סמול טוק

"יש הרבה אימפולסיוויות, אמוציונליות, החלטות זריזות, גחמות. נדרשות יכולות אישיות מאוד מיוחדות לעבוד בתנאים כאלה. קשה להיות צמוד אליו. גאידמק הוא זאב בודד, לא קיים אצלו סמול טוק. לרוב הוא קר וקורקטי. המנטליות שלו שונה ב-180 מעלות מהמנטליות הישראלית. מהבחינה הזאת היותו של מילשטיין רוסי במקור ודובר רוסי לבטח מסייעת".

מיחסי אדון ומשרתו, התפתחה מערכת היחסים של מילשטיין וגאידמק לשלב מורכב יותר, שבו גאידמק מאזין לעצותיו של מילשטיין ונוטה לסמוך עליו. איש העסקים רוני מאנה, שכאמור תיווך בכל עסקותיו האחרונות של גאידמק, כמעט נופל מהכיסא כשהוא נדרש לדבר על חברו מילשטיין.

"הוא אוהב את ארקדי, נאמן לו ולא יעשה לעולם דבר שיפגע בו", הוא אומר. "יוסי בחור מאוד מאוד מוכשר, חכם, פיקח, לגמרי אמין. הוא שולט בחומר בצורה אבסולוטית ולא נותן לארקדי לעשות טעויות. ארקדי מצדו מקשיב לו".

כשארקדי מאמין בבנאדם הוא הולך איתו עד הסוף

מה היה חלקו בעסקות האחרונות?

"אני הצעתי לו הצעות ומה שנראה לו הוא הציג בפני ארקדי. הכל נעשה דרכו ובאישורו. יוסי מזהה את הפוטנציאל".

איך אתה מסביר את הסימביוזה בין שניהם?

"תראי, שניהם רוסים וכשארקדי מאמין בבנאדם הוא הולך איתו עד הסוף. אני לא ראיתי נאמנות כמו זו של יוסי לארקדי. את יודעת מה, אני מאחל לחבר שלי, ביבי נתניהו, שיהיה לו איש כמו יוסי מילשטיין לצדו".

יוסי מילשטיין סירב להתראיין או להגיב לכתבה זו.

סייעו בהכנת הכתבה: אורי בלאו ומשה בוקר